

RICK RIORDAN

MAGNUS CHASE

a BOHOVIA ASGARDU



PRASTARÝ MEČ

FRAGMENT

Magnus Chase

a bohovia Asgardu – Prastarý meč

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.fragment.sk
www.albatrosmedia.sk



Rick Riordan

Magnus Chase a bohovia Asgardu – Prastarý meč – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2016

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS  **MEDIA** a.s.

MAGNUS
CHASE

RICK RIORDAN

MAGNUS
CHASE

a BOHOVIA ASGARDU

PRASTARÝ MEČ

FRAGMENT

*Venujem Cassandre Clareovej.
Vďaka za požičanie skvelého mena Magnus.*



OBSAH

1. Dobré ráno! Dnes zomrieš	9
2. Muž s kovovou podprsenkou	17
3. Nechodte na prechádzku s čudnými príbuznými.	24
4. Ten chlap naozaj nevie šoférovať	29
5. Odjakživa som chcel zničiť most.	35
6. Pozor na káčatká, lebo vás udrú do hlavy!	42
7. Bez nosa ti to fakt pristane	47
8. Pozor na priepasť a na chľapatého chlapíka so sekerou!	53
9. Určite si vypýtaj kľúč od minibaru	60
10. Moja izba nesmrdí.	64
11. Rada tá spoznávam. Teraz ti rozdrvím priedušnicu.	73
12. Chvalabohu, že nemám službu chytania kozy	80
13. Záhuba Phila Zemiaka	86
14. Štyri milióny kanálov a aj tak vysielajú iba samé somariny	93
15. Moje trápne sfalšované video	99
16. Norny. Prečo práve norny?	104
17. O tie bicepsy som sa neprosil	108
18. Zvádzam nelútostný boj s vajčkami.	115
19. Nevolaajte ma fazuliak. Myslím tým <i>nikdy</i>	124
20. Vitaj na Temnej strane. Máme plnené sušienky	132
21. Gunilla to schytá plameňometom a nie je to veru psina No, vlastne to trochu psina je	139
22. Zo stromu padajú kamaráti.	150
23. Recyklujem sa	158
24. Mali ste jedinú úlohu	162
25. Hrobári ma preobliekli za šaša	170
26. Viem, zomrel som, ale niekedy mi zavolaj	178
27. Zahrajme si frisbee so sečnými zbraňami!	184
28. Hovor mu do tváre, viac toho aj tak nemá	191
29. Orol nám ukradol falafel	202
30. Jedno jablko denne bude tvoja smrť.	211
31. So všetkým smradom alebo nič	217
32. Roky hrania Bassmasters 2000 sa fakt vyplatili	222
33. Samin braček je po prebudení mrzutý	231
34. Môj meč takmer skončí na eBayi	237
35. Nebudeš špiniť na hlavu Umenia	245

36. Kačka!	255
37. Dourázaný veвериčkou	261
38. Zrútím sa vo Volkswagene	267
39. Freya je rozkošná! Má mačky!	274
40. Môj kamoš sa vyvinul z – nie, nedokážem to ani vysloviť	285
41. Blitz uzavrie staromódnu dohodu	293
42. Oslava pred sťahom s vajíčkovou roládou	299
43. Nech sa začne tvorba ozdobného kovového vodného vtáctva	306
44. Junior získa vrece slz.	315
45. Zoznámim sa s Jackom	323
46. Na palube starej dobrej lode <i>Necht</i>	330
47. Psychoanalyzujem kozu	338
48. Hearthstone omdlieva častejšie ako Jason Grace (aj keď netuším, kto to je)	344
49. Máš problém, meč v nose	352
50. Neprezrádzať zápletky! Thor je v seriáloch pekne pozadu	358
51. Diskusia o premenách na ovady	367
52. Mám tu koňa. Volá sa Stanley.	373
53. Ako vo všetkej počestnosti zabiť obra?	380
54. Prečo nepoužívať steakový nôž namiesto skokanskej dosky	384
55. Nesie ma do boja Prvá trpasličia letecká divízia	392
56. Nikdy nehovorte trpaslíkovi „vytiahni sa“!	398
57. Sam stisne tlačidlo katapultu	403
58. Hej, tej by som ruku nepodal	411
59. Hrôza alebo základná	417
60. Rozkošná vražedná plavba pri západe slnka	423
61. Vres je moja najobľúbenejšia rastlina	428
62. Malý zlý vlk.	433
63. Neznášam podpisovanie vlastného rozsudku smrti	440
64. Komu zišlo na um spraviť toho Vlka nezraniteľným?	445
65. Túto časť nenávidím	451
66. Obete.	456
67. Ešte raz, pre kamaráta	460
68. Nezrádzajte meče	464
69. Aha... Tak toto je ten, koho Fenrir vyňuchal v šesťdesiatej tretej kapitole.	469
70. Powerpoint skazy na tému my	472
71. Pálime labutiu loď, čo nemôže byť nič legálne.	478
72. Prehrávam stávkku	482
Epilóg	485



Dobré ráno! Dnes zomrieš

VIEM SI TO ŽIVO PREDSTAVIŤ. Dočítate sa tu, ako som zomrel v agónii, a hneď zvoláte: „Jú! Super, Magnus! Môžem si to aj ja vyskúšať?“

Nie. Určite nie.

Neskáčte zo striech. Nevrhajte sa pod autá a nepodpaľujte sa. Tak to nefunguje. Tam, kde som ja, aj tak neskončíte.

Okrem toho by ste istotne nechceli byť v mojej koži. Pokiaľ vás v hlave nemátajú šialené túžby vidieť nemŕtvych bojovníkov, ako sa navzájom sekajú na kusy, meče lietajúce obrom do nosov a vyfintených temných škriatkov, potom nech vám ani nenapadne hľadať dvere s vlčou hlavou.

Volám sa Magnus Chase. Mám šesťnásť rokov. Toto je príbeh o tom, ako to so mnou šlo z kopca od chvíle, čo som sa nechal zabiť.

Ten deň sa začal úplne normálne. Spokojne si spím na chodníku pod mostom v parku Public Garden, keď ma odrazu niekto zobudí kopancom a zhúkne: „Idú po tebe!“

No a to som ešte nespomenul, že posledné dva roky som bezdomovcom.

Niektorí si asi pomyslíte: *Bože, to je veru smutné.* A iní: *Ľasné, úboziak!* Keby ste ma však stretli na ulici, deväťdesiatdeväť percent z vás prejde okolo mňa a bude sa tváriť, že ma nevidí. A v duchu by ste sa modlili: *Len nech nežobre prachy.* Pomysleli by ste si, že som asi starší, ako vyzerám, pubertiak by sa predsa nemal váľať v starom smradľavom spacáku vonku uprostred bostonskej zimy. *Nieko by mal tomu úbohému chlapcovi pomôcť!*

A potom by ste šli ďalej.

Mne je to jedno. Ja vašu ľútosť nepotrebujem. Na posmešky som zvyknutý. Tobôž na to, že ma ľudia ignorujú. Ale na to sa vykašlime.

Ten tulák, čo ma zobudil, sa volal Blitz. Vyzeral ako vždy – akoby práve prebehol po smetisku vo víchrici. Zježené čierne vlasy plné papierikov a vetvičiek, tvár farby sedlovej kože, v rozstrapatých fúzoch kúsok ľadu. Na spodku kabáta mu stuhol sneh, akoby ho vláčil po zemi – meral ledva stošesťdesiat – a zreničky mal také rozšírené, že dúhovky celkom zanikali. Okrem toho mal zvyčajný vyplašený výraz, akoby sa chcel každú chvíľku rozvrieskať.

Zažmurkal som, aby som si rozlepil oči. Mal som pocit, že mi v ústach čosi zdochlo. Spací vak ma zohrieval a naozaj sa mi z neho nechcelo vyliezť.

„Kto po mne ide?“

„Čo ja viem.“ Blitz sa poškrabkal na nose. Zlomil sa mu toľkokrát, že bol kľukatý ako blesk. „Rozdávajú letáky s tvojím menom a ksichtom.“

Zahrešil som. Občasnú kontrolu polície a správcov parku som zvládal. Na školských inšpektorov, dobrovoľné poriadkové služby, opitých študentíkov alebo feťákov, čo si trúfnu na malých

a slabých – na tých som bol ráno zvyknutý ako vy na palacinky a pomarančový džús.

No ak niekto pozná moje meno a tvár – to neveští nič dobré. Znamená to, že sa zamerali priamo na mňa. Možno sa v útulku našťvali, že som im rozbil stereo. (Vianočné koledy ma vedeli doviesť až do šialenstva.) Alebo ma možno zachytila bezpečnostná kamera v Theater District, ako sa prehrabujem ľuďom vo vreckách. (Nuž čo, potreboval som prachy na pizzu.) Alebo ma dokonca ešte vždy hľadá polícia a chce ma vypočuť v súvislosti s maminou vraždou...

Zbalil som si svoj majetoček, čo trvalo asi tak tri sekundy. Spacák sa mi zmestil do vaku k zubnej kefke a rezervným ponožkám a spodkom. Nič viac som nemal, okrem oblečenia na sebe. S batohom prehodeným cez plece a kapucňou stiahnutou do tváre som pekne zapadol do davu chodcov. Boston je plný vysokoškolákov. Niektorí vyzerajú ešte zanedbanejšie a mladšie ako ja.

Obrátil som sa na Blitzu. „Kde si videl tých ľudí s letákmi?“

„Na Beacon Street. Idú sem. Beloch v strednom veku s dievčaťom, asi dcérou.“

Zamračil som sa. „Tomu nerozumiem. Kto...“

„Ja neviem, ale na tvojom mieste by som sa zdekoval.“ Blitz zaškútil do vychádzajúceho slnka, ktoré sfarbovalo okná mrakodrapu dooranžova. Nikdy som nepochopil prečo, ale denné svetlo nenávidel. Možno bol najmenší a najzavalitejší upírí bezdomovec na svete. „Chod' trebárs za Hearthom. Potuluje sa po Copley Square.“

Pokúšal som sa cítiť v pohode. Miestni ľudia z ulice si ma doberali, že Hearth a Blitz sú ako môj tatko s mamou, pretože som ich mal večne niekde za zadkom.

„Vďaka,“ zahučal som. „To zvládnem.“

Blitz si obhrýzal necht na palci. „Ja mám dnes akési tušenie. Mal by si si dať fakt bacha.“

„Prečo?“

Zadíval sa mi cez plece. „Už idú.“

Nikoho som nevidel. A keď som sa obrátil, Blitz zmizol.

Toto som ňho neznášal. Jednoducho *frnk*, a už ho nebolo. Ten chlap je ako nindža. Upíri nindža bez domova.

Takže som mal na výber: ísť na Copley Square za Hearthom alebo zamieriť na Beacon Street a poobzerať sa po tých, čo ma hľadajú.

Z Blitzovho opisu som nebol najmúdrejší. Beloch v strednom veku a akési dievča po mne pátrajú na svitaní v mraze. Prečo? Čo sú zač?

Zakrádal som sa po brehu jazierka. Spodnou cestičkou pod mostom nechodieval skoro nikto. Mohol som sa pohybovať popri svahu kopca, odkiaľ by som videl všetkých na hornej ceste, ale oni mňa nie.

Na zemi ležal sneh. Obloha bola belasá, až z toho boleli oči. Holé konáre stromov vyzerali ako zatavené v skle. Vietor sa mi prehrýzal oblečením, ale chlad mi neprekážal. Mama si ma často doberala, že som napoly ľadový medveď.

Dočerta, Magnus, vynadal som si.

Spomienky na ňu boli aj teraz, po dvoch rokoch, ako mínové pole. Stačilo sa potknúť o jednu a všetok pokoj vyletel do povetria.

Snažil som sa sústrediť.

Ten chlap s dievčinou sa blížil. Pieskovo svetlé vlasy mu padali na golier – nie naschvál, ale akoby na to jednoducho kašlal. Tváril sa bezradne ako učiteľ, čo supluje: *Ja viem, že priletel*

pluvanec, ale neviem odkiaľ. Topánky k obleku boli v bostonskej zime úplne mimo. Každú ponožku mal inej hnedej farby. Kravata vyzerala, akoby si ju viazal o polnoci na kolotoči.

Na prvý pohľad sa zdalo, že dievčina je jeho dcéra. Vlasy mala rovnako husté a zvlnené, no trochu svetlejšie. Obliekla sa rozumnejšie, na nohách mala snehule a rifle, hore bundu a pod ňou oranžové tričko, ktoré vykúkalo pri krku. Vyzerala odhodlanejšie ako muž a poriadne nahnevaná. Zvierala zväzok letákov, akoby to bola nespravodlivo oznámkovaná písomka.

Ak ma hľadá, tak nechcem, aby ma našla. Vyžarovala z nej hrôza.

Nepoznal som ani ju, ani jej otca, ale čosi vzadu v hlave ma ťahalo... ako magnet, ktorý sa pokúša vyloviť veľmi starú spomienku.

Na mieste, kde sa cesta delila, sa otec s dcérou zastavili. Obzerali sa, akoby im až teraz svitlo, že stoja uprostred pustého parku v nekresťanskej hodine a drsnej zime.

„On je neuveriteľný,“ zasupela dievčina, „najradšej by som ho zaškrtila.“

Myslela asi mňa, a tak som sa ešte väčšmi prikrčil.

Jej otec si povzdychol. „Zabíjať ho nebudeme, je to predsa len tvoj strýko.“

„Ale *dva roky?*“ zvolala. „Oci, vážne nám to nepovedal *dva roky?*!“

„Randolphovo správanie ti nevysvetlím. To som nevedel nikdy, Annabeth.“

Nadýchol som sa tak prudko, až som sa zľakol, že ma začujú. Akoby mi niekto strhol z mozgu starú chrastu a odhalil spomienky z čias, keď som mal šesť rokov.

Annabeth. To znamená, že ten svetlovlasý chlapík je... *strýko Frederick?*

Predstavil som si naše posledné rodinné Vďakyvzdanie: s Annabeth sme sa skrývali v knižnici v dome strýka Randolpha, hrali sa s dominovými kockami a dospelí zatiaľ na seba dole vykrikovali.

Tý sa máš, že si s mamou. Annabeth priložila ďalšiu kocku na svoju miniatúrnu stavbu. Napodiv bola veľmi vydarená, vpredu so stĺpmi ako nejaký chrám. *Ja sa chystám utiecť.*

Nepochyboval som, že to myslí vážne. Obdivoval som jej odvahu.

Potom sa vo dverách objavil strýko Frederick. Zatínal päste a mračil sa tak, že to nezachránil ani usmievavý sob na jeho svetri. *Annabeth, odchádzame!*

Annabeth na mňa pozrela. Na dievča z prvej triedy jej sivé oči svietili poriadne divoko. *Dávaj na seba pozor, Magnus.*

Prstom zbúrала svoj chrám z kociek.

Vtedy som ju videl naposledy.

Mama si potom vzala do hlavy: *Od strýkov sa budeme držať ďalej. Najmä od Randolpha. Tó, čo chce, mu nedám. Nikdy.*

Nevysvetlila mi, čo Randolph chce, ani o čom sa s Frederickom a Randolphom hádala.

Musíš mi veriť, Magnus. Byť s nimi je veľmi... nebezpečné.

Veril som jej. Ani po jej smrti som sa s príbuznými nekamarátil.

A teraz ma odrazu hľadajú.

Randolph žil v Bostone, no pokiaľ som vedel, Frederick s Annabeth bývali ešte vždy vo Virgínii. A odrazu sa objavia tu a rozdávať letáky s mojím menom a fotkou. Odkiaľ majú moju fotografiu?

V hlave mi hučalo tak, že som ani nepočul, o čom hovoria.

„... nájsť Magnusa,“ vravel strýko Frederick. Hľadel do smartfónu. „Randolph je práve v útulku v South Ende. Vraj nič. Máme skúsiť útulok pre mladistvých na druhej strane parku.“

„Ako vôbec vieme, že ešte žije?“ spýtala sa Annabeth utrápene. „Keď je nezvestný *dva roky*? Dávno môže niekde ležať zamrznutý v priekope!“

Mal som sto chutí vyskočiť zo skrýše a zjačať: *BAF!*

Annabeth som síce nevidel desať rokov, ale nepáčilo sa mi, že je taká nešťastná. Lenže život na ulici bol pre mňa tvrdou školou. Držal som sa hesla: Nikdy sa nemiešaj do toho, čomu nerozumieš.

„Randolph je presvedčený, že Magnus žije,“ namietol strýko Frederick. „Niekde tu v Bostone. Ak mu naozaj hrozí nebezpečenstvo...“

Zamierili k Charles Street a ich hlasy odniesol vietor.

Roztriasol som sa, no nebolo to od zimy. Chcelo sa mi dobehnúť Fredericka a pustiť sa doňho, nech mi vysvetlí, čo sa deje. Ako Randolph vie, že som ešte vždy v meste? Prečo ma hľadajú? Ako to, že som odrazu ohrozenejší ako predtým?

No nešiel som za nimi.

Spomenul som si na posledné mamine slová. Nechcel som ísť na požiarne schodisko, nechcel som ju opustiť, ale schytila ma za ruky a prinútila ma, aby som sa na ňu pozrel. *Magnus, uteč. Skry sa. Never nikomu. Ja si ťa nájdem. A rozhodne nechod žiadať o pomoc Randolpha!*

A potom, kým som sa dostal k oknu, sa dvere nášho bytu rozleteli na kúsky. Z tmy sa vynorili dva páry bľiacich modrých očí...

Zahnal som tú spomienku a díval som sa, ako strýko Frederick s Annabeth pomaly odchádzajú a zabáčajú smerom k parku Common.

Strýko Randolph... Ktovieprečo kontaktoval aj Fredericka a Annabeth. Privolal ich do Bostonu. Celý čas nevedeli, že mama je mŕtva a ja stratený. Už to mi nešlo do hlavy, ale ak je to pravda, prečo by im o tom Randolph hovoril práve teraz?

Zišiel mi na um iba jeden spôsob, ako sa to dozvedieť a nepýtať sa ho. Jeho dom stál v štvrti Back Bay kúsok odtiaľto. Podľa Fredericka teraz Randolph nie je doma. Hľadá ma niekde v South Ende.

A keďže nie je nič lepšie, ako začať deň malým vlámaním, rozhodol som sa, že sa tam pozriem.



Muž s kovovou podprsenkou

TO RODINNÉ SÍDLO NESTÁLO ZAVELA.

Och, jasné, *vy* by ste to nepovedali. Videli by ste impozantný šesťposchodový palác, chrlice na streche, mozaikové okná, mramorové schodiská a všetky tie ozdoby, čo kričia do sveta, že tu žijú pracháči, a začudovali by ste sa, prečo ja žijem na ulici.

Jednoduché vysvetlenie: *strýko Randolph*.

Bol to *jeho* dom. Ako najstarší syn ho zdedil po mojich prarodičoch, ktorí umreli prv, než som sa narodil. O živote našej rodiny som sa toho nikdy veľa nedozvedel, ale medzi tromi súrodencami – Randolphom, Frederickom a mojou mamou bolo veľa zlej krvi. Po tej megahádke na Deň vďakyvzdania sme už do rodinného sídla nevkróčili. Byt sme mali asi tak pol míle odtiaľ, ale pre nás to bolo, ako keby Randolph žil na Marse.

Mama ho spomenula len vtedy, keď sme náhodou prechádzali okolo. Ukázala na dom, akoby ma vystríhala pred nebezpečným útesom. *Vidíš? To je ono. Tomu sa vyhni.*

Keď som začal žiť na ulici, občas som v noci prešiel okolo. Nakukol som do okien a videl žiariace vitríny so starožitnými mečmi a sekerami, strašidelnými prilbami s priezormi, ktoré na

mňa zízali zo stien. V horných oknách sa črtali sochy ako skamené prízraky.

Niekoľkokrát som si pomyslel, že sa tam vkradnem a obzriem si to tam, ale zaklopať na dvere ma nelákalo nikdy. *Prosím, strýko Randolph, ja viem, že si moju mamu neznášal a mňa si nevidel desať rokov, viem, že ti viac záleží na starých hrdzavých haraburdách ako na rodine, ale mohol by som bývať v tvojom úžasnom dome a živiť sa vašimi omrvinkami z chleba?*

Ďakujem, neprosím. Radšej budem spať na ulici a dojedat' deň starý falafel.

No aj tak... Odhadoval som, že nebude ťažké dostať sa dovnútra, poobzerať si to tam a zistiť, čo sa deje. A keď už tam budem, možno si odnesiem niečo na pamiatku.

Pokiaľ to uráža vašu česť a zmysel pre poctivosť, tak prepáčte.

Ale nie, počkať. Ospravedlňovať sa nebudem.

Nekradnem hocikomu. Vyberám si odporné typy, čo majú všetkého viac než dost. Ak sa vyvážate v novom BMW a zaparkujete na mieste vyhradenom pre invalidov bez povolenia, potom áno, to vám pokojne vypáčim okienko a vyberiem si drobné z palubnej dosky. Ak vychádzate z luxusného obchodu s taškou hodvábných šnuptichlov a nedávate pozor, lebo musíte trepať do mobilu a sácať do ľudí, tak vás veľmi rád odľahčím o peňaženku. Keď si môžete dovoliť presmrkať päťtisíc, nič sa vám nestane, keď mi zaplatíte obed.

Som sudca, porotca a zlodej v jednom. A pokiaľ ide o odporných chlapíkov, nemohol som si vybrať nikoho lepšieho ako strýka Randolpha.

Dom stál na Commonwealth Avenue. Zamieril som dozadu do poeticky pomenovanej uličky Public Alley 429. Randolphovo

parkovacie miesto bolo prázdne. Dole k suterénnemu vchodu viedli schody. Pokiaľ tam bol nejaký bezpečnostný systém, nevidel som ho. Dvere mali jednoduchú západku, chýbal dokonca aj patentný zámok. *No tak, Randolph, mohol by si mi to aspoň trochu sťažiť.*

O dve minúty som bol vnútri.

V kuchyni som sa ponúkol dvoma morčacími plátkami, sušienkami a mliekom zo škatule. Dočerta, falafel tam nemal. Teraz som naň vážne dostal chuť, ale našiel som aspoň čokoládovú tyčinku a napchal si ju do vrecka. Zíde sa mi neskôr. (Čokoláda sa musí vychutnávať, nie hltáť.) Potom som sa vybral hore do mauzólea mahagónového nábytku, orientálnych koberčiek, olejomalieb, mramorových dlaždíc na podlahe a krištálových lustrov... Trapošina. Kto môže takto žiť?

Vtedy dávno, keď som mal šesť rokov, som nevedel, akú hodnotu majú všetky tie haraburdy, ale dojem z domu som mal rovnaký: tmavý, stiesnený, strašidelný dom. Ťažko si predstaviť, že tu vyrastala mama. Aspoň to vysvetľovalo, prečo sa z nej stala taká milovníčka voľných priestorov.

Mali sme celkom fajn byt nad kórejskou reštauráciou v Allstone, no mama nerada trčala zatvorená doma. Vždy tvrdila, že jej pravým domovom je pohorie Blue Hills. Chodievali sme na túry a kempovať za každého počasia – čerstvý vzduch, bez stien, bez stropov, sami len s kačkami, husami a veveričkami.

V porovnaní s tým bol tento palác ako väzenie. Stál som v hale a zdalo sa mi, akoby mi po koži behali neviditeľné chrobáky.

Vyšiel som na poschodie. Knižnica voňala citrónovým leštidlom a kožou, presne ako som si pamätal. Pri stene stála

nasvietená vitrína plná Randolphových starých vikinských priľieb a hrdzavých sekier. Mama mi raz prezradila, že učil dejiny na Harvarde, až kým sa nestal veľký malér a nevyhodili ho. Nič viac o ňom nepovedala, ale bolo jasné, že je do tých vecí zažraný stále.

Si šikovnejší ako obidvaja tvoji strýčkovia, Magnus, počul som raz od mamy. Stavím sa, že so svojimi známkami sa dostaneš na Harvard jedna radosť.

Vtedy ešte žila, ja som chodil do školy a mohol som mať budúcnosť, ktorá siahala ďalej ako zháňanie potravy. V rohu Randolphovej kancelárie stál veľký kus kameňa ako náhrobok, predok bol otesaný a pomalovaný zložitými červenými znakmi. Uprostred bola hrubo načrtnutá nejaká nazlostená potvora – možno lev alebo vlk.

Striaslo ma. *Na vlkov radšej nemyslieť.*

Podišiel som k Randolphovmu stolu. Čakal som, že tam bude mať počítač alebo zápisník s nejakými informáciami – a z nich sa dozviem, prečo ma hľadajú. No na doske boli rozložené kusy pergamenu, tenkého a žltého ako cibulová šupka. Vyzerali ako mapa, ktorú urobil na domácu úlohu z občianskej výchovy stredoveký žiačik: tenké čiary pobrežia, rôzne body popísané abecedou, akú som nepoznal. A na nich ako ťažidlo trónilo kožené vrečko.

Zalupal som po dychu. To vrečko som poznal. Rozviazal som šnúрку a vytiahol jednu dominovú kocku... lenže to nebolo domino. To si myslelo iba moje šesťročné ja, keď sme sa hrali s Annabeth. A za tie roky sa vo mne tá spomienka zakorenila. Namiesto bodiek však boli na kameňoch nakreslené červené symboly.

Na tom, čo som držal, bol znak pripomínajúci vetvičku stromu alebo zdeformované F:



Srdce sa mi rozbúchalo, ani som nevedel prečo. Napadlo mi, či bol naozaj dobrý nápad sem chodiť. Odrazu akoby sa steny okolo mňa stláčali. Nakreslené zviera na kameni v rohu na mňa takmer vrčalo a jeho červená silueta sa leskla ako čerstvá krv.

Presunul som sa k oknu, zišlo mi na um, že sa cezeň pozriem von. Stredom ulice sa ťahal pás parku pokrytý snehom. Holé stromy boli omotané šnúrami bielych vianočných svetielok. Na konci bloku sa za železným plotom týčila na podstavci bronzová socha Leifa Erikssona a jednou rukou si zacláňala oči. Leif hľadel smerom k nadjazdu Charlesgate, akoby chcel povedať: *Pozrite sa, objavil som diaľnicu!*

S mamou sme často na Leifov účet žartovali. Namiesto brnenia mal minisukničku a k tomu náprsný pancier, ktorý vyzeral ako vikinská podprsenka.

Netušil som, prečo tá socha stojí uprostred Bostonu, ale podľa mňa to nemohla byť náhoda, že strýko Randolph začal študovať Vikingov. Žil tu celý život. Na Leifa sa díval každý deň z okna. Keď bol malý, možno si povedal: *Jedného dňa chcem študovať Vikingov. Chlapi v kovových podprsenkách sú úžasní!*

Pohľadom som zabľúdil k podstavcu sochy. Nieкто tam stál... a pozeral na mňa.

Poznáte to, keď niekoho zbadáte na mieste, kam nepatrí, a chvíľku vám trvá, kým ho spoznáte? V tieni Leifa Erikssona

stál vysoký bledý muž v čiernej koženej bunde, čiernych motor-kárskych nohaviciach a špicatých topánkach. Krátke zježené vlysy mal blond, s nádychom celkom dobiela. Jediná farebná vec na ňom bola pásikavá červeno-biela šatka okolo krku. Visela mu z pliec ako rozpustená paličková lízanka.

Keby som ho nepoznal, povedal by som, že je to dáka animovaná postava. No ja som ho poznal. Bol to Hearth, môj kamoš bezdomovec a „náhradná matka“.

Trochu ma to vystrašilo, ale aj trochu nazlostilo. Videl ma na ulici a sledoval ma? Ešte to by mi chýbalo, aby ma sledoval nejaký animovaný albín.

Rozhodil som ruky: *Čo tu robíš?*

Hearth urobil gesto, akože si niečo vyťahuje zo zovretej dlane a zahadzuje to. Po dvoch rokoch, čo ho poznám, som sa z posunkovej reči veľa naučil.

Vravel mi: *VYPADNI ODTIAL!*

Netváril sa vyplašene, ale u Heartha to ťažko odhadnúť. Nikdy nedáva najavo veľké city. Keď sme spolu, väčšinou na mňa iba hľadí veľkými sivými očami, akoby čakal, že vybuchnem.

Stratil som vzácne sekundy uvažovaním o tom, čo má za ľubom a prečo je vlastne tu, keď má byť na Copley Square.

Urobil ďalšie gesto: namieril dva prsty obidvoch rúk dopredu, dva razy nimi kývol nahor a dolu. *Rýchlo!*

„Prečo?“ povedal som nahlas.

Za mnou sa ozval hlboký hlas: „Ahoj, Magnus.“

Skoro som vyskočil z kože. Vo dverách knižnice stál mohutný chlapík s pestovanou bielou briadkou a šedivými vlasmi. Na tmavom vlnenom obleku mal béžový kašmírový zvrchník. Rukami v rukaviciach zvieral rukoväť vyleštenej dreveneé palice

s kovovým hrotom. Keď som ho videl naposledy, mal čierne vlasy, ale hlas sa mu nezmenil.

„Randolph.“

O milimeter naklonil hlavu. „To je príjemné prekvapenie. Som rád, že si tu.“ Neznelo to prekvapene ani veselo. „Nemáme veľa času.“

Jedlo a mlieko sa mi začali miešať v žalúdku. „Ve-veľa času... na čo?“

Zamračil sa. Pokrčil nos, akoby mu niečo nevoňalo. „Dnes máš šesťnásť, nie? Prídu ťa zabiť.“